

MICUL CREȘTIN

Publicație creștin ortodoxă
a Școlii „Radu Stanian” din Ploiești,
an I, nr. 1

ISSN 2558 - 8907

ISSN-L 2558 - 8907

EDITORIAL

„Micul creștin” - primii pași

Într-un peisaj publicistic impregnat de duhul lumesc și de canale media care promovează urâtul, violența și abjectul, credem noi că este nevoie și de o publicație ortodoxă, fie ea cât de mică. Revista noastră este la început de drum și pe aceste cărări pe care pășim cu pași de copil, dar și cu curajul pe care ni-l insuflă chiar Domnul Iisus („Îndrăznește fiule” - Matei 9,2), dorim să așternem cuvinte pacifiste, cuvinte care să liniștească sufletul și mintea.

Demersul nostru auctorial s-ar putea numi și „Pași spre Înviere”, deoarece majoritatea acțiunilor și activităților prezentate în acest număr al revistei sunt programate în săptămânile de dinaintea Sfintelor Paști, în Postul Mare. Însoțim astfel cele ale postului cu fapta bună pentru a întâmpina cum se cuvine Învierea lui Hristos.

Am încercat prin strădania cadrelor didactice și a multor elevi din Școala „Radu Stanian” să punem această publicație în acord cu recomandarea Sfântului Sinod al Bisericii, de a omagia cum se cuvine pe iconari, pe pictorii bisericești, dar și pe mărturisitorii ortodocși care au luptat împotriva comunismului.

Nu dorim prin această revistă să epatăm, să ne îmbrăcăm cu slavă deșartă, ci vrem întâi de toate să arătăm că mesajul Evangheliilor este cât se poate de actual. Hristos nu este o poveste de acum 2000 de ani și nu se învechește. Acest lucru se va vedea mai ales la contactul fin cu realizările copiilor prezentate în paginile revistei. O icoană pe sticlă parcă e gata să strige despre sfințenia sa, un simplu desen vibrează la unison cu sufletul pur și sincer de copil, un mic gând dintr-o inimă zboară către oamenii care au uitat beneficiile credinței. Prin toate aceste fapte și mărturisiri se fac punți și punți între suflete. Iar liantul hristic, ceea ce ne leagă pe toți cei care vrem să punem aici cuvinte mărturisitoare, este dat de nădejde, credință și dragoste („Dumnezeu este Iubirea” I Ioan 4,8).

Vom dedica așadar acest număr celor care zugrăvesc în chip minunat persoanele sfinte prin desen și pictură, precum și celor care au mărturisit credința în vremea comunismului chiar și cu prețul vieții. Sperăm ca publicația „Micul creștin” să aibă un început bun astfel că împreună ne rugăm astfel:

„Doamne, Doamne, ascult din tot sufletul și din toată inima dumnezeieștile Tale cuvinte și cu umilință alerg la bunătatea Ta: ajută-mi mie, păcătosului, cu darul Tău, să săvârșesc lucrul ce încep acum: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!” (Rugăciune la începerea lucrului).

Director adj. Prof. Tocitu Florian
Prof. Șerban Cristian

DIALOG DESPRE TINERI

cu Pr. Conf. Univ. Dr. Necula Constantin

Cristian Șerban: Credeți că este important ca tinerii să înțeleagă că avem în spate o istorie de două mii de ani, că avem un creștinism bimilenar?

Pr. Constantin Necula: Trebuie să avem grijă să nu ne sufocăm de atâta tradiție și istorie. Se pune o asemenea perdea de nu mai vedem viitorul. Nu muncim deloc să punem în evidență adevăratele valori pe care le avem astăzi. Ne tot lăudăm cu ce am avut. Vorbind cinstit, mi se pare că nu am tradus suficient din Sfinții Părinți. Sunt o mulțime de texte din Părinții Bisericii, absolut fenomenale și de real folos pentru tineri, pe care nu le-am tradus și nu le-am pus la îndemâna oamenilor. Avem mii de alte preocupări și discutăm despre problemele actuale cu ardoare fără să ne întoarcem corect către trecut...

C. Ș.: Este important ca în zilele noastre să se mai scrie carte ortodoxă pentru tineri?

Pr. C. N.: Este important să fie carte pentru tineri ca aceștia să nu uite să vorbească. Drama mușteniei din familiile tinere, din școlile noastre, din Biserică vine din faptul că oamenii nu mai vorbesc între ei. Li se pare că vorbesc, că pot emite și interacționa când de fapt oamenii nu mai au un limbaj comun. Or, cartea creează un limbaj comun, fiindcă pe marginea ei poți vorbi până la marginea prăpăstiei. Eu spun că trebuie făcut ceva ca tânărul să nu se simtă singur și stingher în Biserică și departe de ea... Trebuie să-i dovedești tânărului că și cultura lui contează în cultura Bisericii... Buiămeala din România nu este dată de lipsa de cultură a tinerilor, ci de lipsa de cultură a maturilor. Nu copiii sunt analfabeți religios ai nației, ci părinții sunt analfabeții geniali ai unei atitudini care „șpițează” Biserica...

C. Ș.: Cum vedeți tinerii din ziua de azi și pe cei care studiază teologia?

Pr. C. N.: Ca om care cresc studenți și am fost duhovnicul multora dintre cei care studiază teologia, vă spun că există oameni de calitate. Și chiar dacă nu ar fi, Dumnezeu ar ridica zece mii dintre aceștia care să fie profeți pentru un popor. Sunt foarte mulți tineri care la ora aceasta sunt foarte bine pregătiți din punct de vedere intelectual. În această direcție se simte nevoia ca tinerii cu aptitudini intelectuale să rămână să studieze, iar în parohii să nu trimitem neapărat preoți intelectuali, ci mai ales oameni inimoși. Tinerii au nevoie de inimi care să bată pentru ei, nu de biblioteci ambulante.

C. Ș.: Ce impact are asupra tinerilor literatura care îl promovează pe Moș Crăciun ca pe un magician sau cărțile de tip „Harry Potter”?

Pr. C. N.: Dacă ne referim strict la Harry Potter aș putea spune că vorbim deja de un fenomen, nu de o carte. Aceste cărți fac rău doar în situația în care le luăm prea în serios. Dacă cei mici au fost crescuți cu basmele populare, ei ar putea găsi ușor în Harry Potter un prieten bun cu

Ivan Turbincă sau Dănilă Prepeleac... De remarcat că atât în „Cronicile din Narnia” sau chiar și în „Stăpânul Inelelor” personajele negative, umbrele și fantomele sunt în căutarea unui mântuitor. Iconologia pe care o propun aceste cărți aproape că este una corectă în contextul în care nu avem case ortodoxe să producă filme și povești pentru cei mici. Nu există măcar un singur desen animat ortodox pentru copii... Când am vrut să scriu povești, toată lumea mi-a sărit în cap...

C. Ș.: Mulți tineri întreabă cum poți găsi iubirea adevărată?

Pr. C. N.: Nu o găsești! Te găsește ea pe tine! Asta face deosebirea între iubirea adevărată și bolboroseala noastră inteligentă. N-aș putea spune că am găsit încă iubirea adevărată, dar fac eforturi să o cresc în mine. Nu degeaba este o cântare creștină care spune „O, crește-mi iubirea în inima mea!”. În ce privește iubirea, mingea este întodeauna la Iisus Hristos. El ne ridică mingea la fileu.

A consemnat Prof. Șerban Cristian

ARS POETICA

Te bucură (Sfat)

O viață ai, înveșnicește-o-n bine,
Te bucură de clipele senine.
Să nu-ți pară rău de clipe mohorâte.
Le poți schimba prin rugăciune-n Bine.

Te bucură de orice sclipire de lumină,
De susurul de ape, de bolta cea senină.
De un bolnav ce greu își poartă crucea,
Tu sări degrab și suferința-n dar i-alină.

Când pașii sprinteni tu îi porți pe cale,
Gândește totdeauna: unde mergi?
Și de-ar veni azi Domnul ‘n-astă vale
A Plângerii, putea-vei să-L privești?

Te bucură de toate. De tot ce te-nconjoară
Și vezi ca-ntr-o oglindă pe cei ce-n cer trăiesc.
Strămoși cu chipuri sfinte ce străjuiesc o țară
Ce-au apărât Cuvântul și plaiul strămoșesc.

Preoteasa Camelia Iordache

Doamne Iisuse

Doamne Iisuse Hristoase,
Fiul Stăpânului lumii,
Tu ne faci zilele frumoase
Și-aduci pe cer lumina lunii

Și Tu ne aperi de ispită
Prin rugăciunea Ta cea sfântă.
Toți îngerii în cor îți cântă,
Iar trilul lor pe toți ne-ncântă.

Lișiță Andrei, clasa a III-a A

Desen de Văcaru Evelina, clasa a II-a B

2016 - ANUL OMAGIAL AL EDUCAȚIEI RELIGIOASE ȘI ANUL COMEMORATIV AL SFÂNTULUI ANTIM IVIREANUL

Sfântul Antim Ivireanul

☞ Autor, tipograf, gravor, teolog, episcop și mitropolit român de origine georgiană, ctitor al Mănăstirii Antim din București, autor al celebrelor „Didahii”, ce reprezintă o colecție de predici folosite la Marile Sărbători de peste an, Antim Ivireanul a fost o personalitate culturală remarcabilă a literaturii române vechi, fiind cel care a tipărit cărți în limba română și a înființat prima bibliotecă publică în București, în secolul XVIII.

☞ Fiind un apărător energic al drepturilor Bisericii ortodoxe și a poporului român, dar mai ales din pricina atitudinii sale față de otomani, în toamna anului 1716, la cererea primului domn fanariot, Nicolae Mavrocordat, a fost înlăturat din scaun, închis, caterisit de patriarhul ecumenic și condamnat la exil pe viață în Mănăstirea „Sfânta Ecaterina” din Muntele Sinai. În drum spre locul exilului, a fost ucis de ostașii turci și trupul aruncat undeva în râul Marița sau în Tungea, dincolo de Adrianopol.

☞ Abia după 250 de ani, în 1966, Patriarhia Ecumenică a ridicat această nedreaptă caterisire și a fost reabilitat. Antim Ivireanul a fost proslăvit ca sfânt (canonizat) de către Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în 1992, fiind prăznuit în fiecare an la 27 septembrie.

☞ Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2016 ca „an omagial al Sfântului Antim Ivireanul, tipograf și om de cultură din secolul al XVIII-lea”, cu ocazia comemorării a 300 de ani de la martiriul acestuia.

Drăgoi Rareș, Clasa a VII-a A

ARS POETICA

Pe al credinței drum

Mereu să te gîndești,
De rău să te ferești.
Când îngerii coboară
Peste a ta inimioară,
Să fii mai cumpătat
La fel ca Bunul Împărat
Și să devii un om mai bun
Mergând pe al credinței drum.

Șerban Catrinel Maria, Clasa a IV-a A

Planșă colorată de Radu Alexia ,C.P. -A

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE PRIMĂVARĂ

„Dragobetele sărută fetele”

Ziua lui Dragobete, zeul tinereții, al veseliei și al iubirii are origini străvechi. Dragobete este un personaj preluat de la vechii daci și transformat ulterior într-un protector al tinerilor și patron al iubirii. Urmând firul anumitor legende populare, se pare că Dragobete (numit și „Cap de primăvară”, „Năvalnicul” sau „Logodnicul Păsărilor”) nu era nimeni altul decât fiul Babei Dochia, un flăcău extrem de chipeș și iubăreț, care seducea femeile ce îi ieșeau în cale. Dragobete a rămas însă până în ziua de astăzi ca simbolul suprem al dragostei autohtone.

Sărbătoarea Dragobetelui are o simbolică bogată și interesantă. Dragobetele îngemănează în esența sa atât începutul, cât și sfârșitul – începutul unui nou anotimp și al reînnoșării naturii, sfârșitul desfătărilor lumești, căci începe Postul Sfânt al Paștelui.

Miclea Sebastian, Clasa a VII-a A

Legenda Mărțișorului

Mărțișorul este un simbol al primăverii, al revenirii la viață. La începuturi, acesta era reprezentat printr-o monedă, apoi s-a transformat în mici pietre de râu vopsite în alb și roșu, înșirate pe o ață.

Odată, Soarele coborî într-un sat, la horă, luând chipul unui fecior. Un zmeu l-a pândit și l-a răpit dintre oameni, închizându-l

într-o temniță. Lumea se întristase. Păsările nu mai cântau, izvoarele nu mai curgeau, iar copiii nu mai râdeau. Nimeni nu îndrăznea să-l înfrunte pe zmeu, dar într-o zi, un tânăr voinic s-a hotărât să plece să salveze soarele. Mulți dintre pământeni l-au condus și i-au dat din puterile lor ca să-l ajute să-l biruie pe zmeu și să elibereze Soarele. Drumul lui a durat trei anotimpuri: vara, toamna și iarna. A găsit castelul zmeului și au început lupta. S-au înfruntat zile întregi până când zmeul a fost doborât. Slăbit de puteri și rănit, tânărul eliberă Soarele. Acesta se ridică pe cer înveselind și bucurând lumea. A reînviat natura, oamenii s-au bucurat, dar viteazul n-a ajuns să vadă primăvara. Sângele cald din răni i s-a scurs în zăpadă. Pe când aceasta se topea, răsăreau flori albe, ghioceli, vestitorii primăverii. Până și ultima picătură de sânge a flăcăului se scurse în zăpada imaculată.

De atunci, tinerii împletesc doi ciucurași: unul alb și unul roșu. Ei le oferă fetelor pe care le iubesc sau celor apropiați. Roșul înseamnă dragoste pentru tot ce este frumos, amintind de culoarea sângelui voinicului. Albul simbolizează sănătatea și puritatea ghiocelului, prima floare a primăverii.

Cuviosul Alexie (17 martie)

Sfântul Alexie se sărbătorește pe 17 martie și este considerat a fi patronul tuturor viețuitoarelor care au hibernat în subteran (insectele) și care se trezesc, acum, la viață. Sărbătoarea de Alexii mai este cunoscută și ca Ziua Șarpelui, deoarece se consideră că în această zi, din pământ ies și reptilele care au hibernat timp de șase luni.

Ritualul popular al Alexiilor este strâns legat de Alexie aducătorul primăverii. În tradiția populară există și un colind intitulat „Alexiile” - care se cântă afară la soare în această zi.

Sunt bucuroasă că port numele acestui sfânt, deoarece și eu cu zâmbetul meu încerc să aduc primăvara între oameni.

Butnaru Alexia, clasa a IV-a

De ce se ridică troițele la marginea drumului?

Troița se ridică mai ales la răspântii, la răscruce de drum, amintindu-i călătorului că pe orice cale ar apuca, Dumnezeu este cu el.

Există acest obicei de sute de ani, de a așeza la răscrucile drumurilor câte o cruce înaltă făcută din lemn, numită troiță. În unele zone din Moldova i se mai spune „Sfânta”, iar în Ardeal i se mai spune „Ruga”.

Troițele sunt asemenea unor mici altare, așezate la răspântii pentru a-i ocroti pe călători și pentru a le aminti drumeților de Dumnezeu și de sfintele rugăciuni.

De fapt, acestea ne „spun” că la fiecare pas Dumnezeu este cu noi, că niciodată pe drumul vieții nu suntem singuri, pentru că îl avem alături pe îngerul nostru păzitor.

La fel ca și în cazul bisericilor, creștinii își fac cruce când trec prin fața unei troițe, în semn de laudă și mulțumire aduse lui Dumnezeu.

Șerban Catrinel Maria, clasa a IV-a

ARS POETICA

Sfaturi religioase

Maica Domnului l-a născut pe Hristos
Cu mare, mare folos
Să ne aducă pe drumul cel bun, Dumnezeu a încercat
Așa că și-a sacrificat, Fiul mult visat

Dacă tu, din bunurile tale, dai
De la Dumnezeu, ai
El te va răsplăti
Mereu, oriunde vei fi.

Dacă-n lume va fi pace
Din noi, El suflete bune va face
Dacă va fi înțelegere, Se va face o trecere
De la rău la bine
Schimbare de atitudine.

Aproapele trebuie să-l iubim
Răi cu el, nu trebuie să fim
Indiferent cum arată în exterior
Îl caracterizăm după interior

Ion Alexandru, clasa a IV-a

2017 - ANUL OMAGIAL AL SFINTELOR ICOANE, AL ICONARILOR ȘI PICTORILOR BISERICEȘTI

Părintele Arsenie Boca - Duhovnicul iconar „prigonit pentru dreptate”

Unul dintre cei mai de seamă duhovnici și mărturisitori ai credinței dreptmăritoare în vremuri de tulburare și de prigonire pentru Biserica lui Hristos a fost Părintele Arsenie Boca (1910-1989). Un slujitor cu bogată pregătire intelectuală și teologică, Părintele Arsenie a reușit să continue lucrarea de slujire și propovăduire a lui Hristos în timpul prigonirii sale prin activitatea de iconar în cadrul atelierului de pictură bisericească al Patriarhiei Române.

Anul omagial al sfințelor icoane, al iconarilor și al pictorilor bisericești și Anul comemorativ Justinian Patriarhul și al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului în Patriarhia Română ne oferă prilejul de a pune în lumină viața și lucrarea Părintelui Arsenie Boca, unul dintre vrednicii mărturisitori ai Ortodoxiei românești, duhovnic de renume și iconar deosebit. Învățăturile, scrierile și icoanele pictate, precum și întreaga sa viață dau mărturie despre bogăția spirituală pe care părintele a dobândit-o prin lucrarea harului dumnezeiesc. Mulțime de oameni au aflat alinare durerilor trupești și suferințelor sufletești prin sfaturile primite de la duhovnicul Arsenie, atât prin cuvintele de învățătură rostite cu prilejul sfințelor slujbe, cât și prin sfătuirea cea de taină din cadrul spovedaniei.

Asemeni altor preoți, teologi și intelectuali creștini din perioada comunismului, Părintele Arsenie a stat neclintit în fața celor „fără de Dumnezeu”, mărturisind cu îndrăznire credința și dragostea pentru Hristos, indiferent de consecințe. În anul 1959, când a fost oprit de la slujire și i s-a interzis să mai poarte haina călugărească, la intervenția și insistența regimului totalitar ateu, s-ar fi crezut că lucrarea duhovnicească la care Dumnezeu îl chemase pe Părintele Arsenie luase sfârșit. Nu a fost așa, ci Mântuitorul Hristos avea să-și împlinească lucrarea cu slujitorul Său cel „prigonit pentru dreptate” într-un alt chip asemănător, la fel de profund și sensibil ca mai înainte, însă nu prin slujirea la Sfântul Altar, ci prin slujirea de pictor iconar. Părintele fusese înzestrat de Dumnezeu din tinerețe cu un deosebit talent artistic, pe care l-a fructificat și dezvoltat la Școala de Belle-Arte din București. Darul slujirii iconografice a însemnat o binecuvântare de la Dumnezeu pentru părintele din momentul opririi sale de la slujbele Bisericii. Prin icoane, părintele reușea să transmită tot ceea ce altădată putea să spună într-o predică, astfel încât, la fel ca și scrierile sale, icoanele pictate de Părintele Arsenie au rămas pentru noi, cei de astăzi, o mărturie sensibilă și concretă a dragostei sale nemărginite pentru Dumnezeu și pentru semeni, dar mai ales a ortodoxiei credinței sale.

Pictura bisericii de la Drăgănescu, o mărturie-testament

Din punct de vedere artistic, icoanele părintelui reprezintă ceva unicat în Biserica Ortodoxă. Cu toate că nu corespund limbajului bizantin (limbajul cel mai potrivit pentru transmiterea prin intermediul culorii a învățăturii de credință a Bisericii), reprezentările sale iconografice respectă canonul și normele privitoare

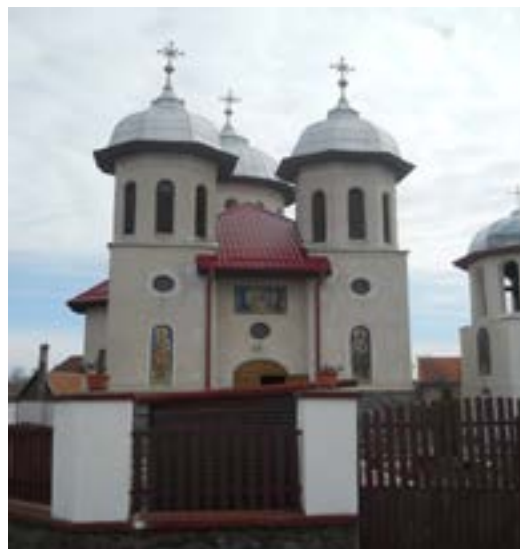
la sfintele icoane, chiar dacă anumite reprezentări așa-zis „apocaliptice” din cunoscuta biserică de la Drăgănescu stârnesc anumite discuții în acest sens. Icoanele părintelui au ceva special, iar acest „special” reprezintă tocmai nota definitorie a întregii sale opere iconografice. Privită în ansamblu, lucrarea sa celebră, pictura Bisericii „Sfântul Ierarh Nicolae” de la Drăgănescu, din apropierea Bucureștiului, la care părintele a ostenit vreme de 15 ani, poate fi percepută ca o mărturie-testament, fiind încărcată cu numeroase mesaje și îndemnuri de-a dreptul profetice pentru credincioșii de astăzi și de mâine ai Bisericii lui Hristos. Icoanele Părintelui Arsenie pot fi numite pe drept cuvânt „revelații”, întrucât, potrivit numeroaselor mărturii ale celor care l-au cunoscut îndeaproape, acestea au fost realizate în urma unor momente deosebite de înaltă trăire duhovnicească și de cercetare a harului dumnezeiesc. Nu puține sunt mărturiile care spun că părintele a pictat ceea ce Dumnezeu i-ar fi descoperit. Cu siguranță, acest lucru este întărit și de faptul că în toată istoria artei bisericești nu s-a mai întâlnit o astfel de exprimare artistică cu un asemenea ecou profetic și teologic deopotrivă. Însă pentru a putea pătrunde taina acestor imagini este nevoie de o anumită pregătire duhovnicească și teologică.

Diacon George Giurgiu (Ziarul Lumina, 16 ianuarie 2017)

REPORTAJ

Icoana „Maica Domnului cu Pruncul” din Chichiș (Covasna)

Pelerin în inima țării

Localitatea Chichiș este situată în partea sud-vestică a județului Covasna, în Depresiunea Sfântu Gheorghe, la o altitudine de 500 m, la gura de vărsare a râului Negru în apele Oltului și este străbătută de DN12, Brașov - Bacău. Este o localitate cumva „de graniță”, primul sat din județul Covasna la 22 de km distanță față de Brașov și la 12 km distanță față de Sf. Gheorghe. Parohia Chichiș aparține de Episcopia Harghitei și Covasnei, o episcopie relativ recent înființată, unde păstorește cu vrednicie ÎPS Ioan Sălăgean și unde slujește un preot harnic, iubitor de cele sfinte și cu frică de Dumnezeu – Ioan Florin Gavrila. Ar părea că satul Chichiș nu iese aparent cu nimic în evidență, plecând de la gara insalubă, până la faptul straniu de a vedea pe stradă, în miezul zilei, doi-trei locuitori (din cei peste 1000). Dar, asta până ajungi să cunoști frumusețile tainice ale acestei localități. Într-o prezentare succintă de tip „wikipedia”, între atracțiile turistice, figurează și Biserica Sfânta Treime, o biserică ortodoxă construită în anii noștri, o biserică aparte, cu o arhitectură armonioasă cu o structură modernă și cu amenajări interioare care „iau ochii” - totul este o lumină. Însă comoara cea mai de preț și recent descoperită din această biserică de la Chichiș este Icoana Maicii Domnului cu Pruncul pictată de Arsenie Boca, icoană cu o vechime de peste 60 de ani.

Pentru pelerinul care vine cu inima curată nu sunt necesare nici explicații nici expertize – fără dubii această icoană a fost dăruită acestei Biserici de Dumnezeu și de către Sfântul Părinte Arsenie Boca, fiind ușor de recunoscut stilul original, celest și luminos al picturii Sfinției Sale. Privind icoana ai aceeași mirare pe care o ai privind pictura de la Drăgănescu (unică în întreaga lume), ies în evidență meticulozitatea, finețea detaliilor, armonia, expresia chipurilor și legătura cu Cerul; prezente în toate icoanele lăsate nouă moștenire de „Sfântul Ardealului”.

Recunosc că nu a fost ușor să înjghebez un dialog cu sătenii pe tema bisericii și a icoanei pictată de Părintele Arsenie Boca, dar nici nu am vrut să plec spre alte locuri, fără să aflu câte ceva despre această icoană minunată. Vechimea ei este atestată de femeia care îngrijește de această Biserică, o femeie de circa 70 de ani plină de vervă și de evlavie față de „Măicuța Domnului și față de Părintele Arsenie”. De la ea am aflat că în anul 1955, icoana pictată de „Sfântul Ardealului” era acolo, aparținea bisericii din Chichiș. A existat chiar pericolul ca această icoană să nu mai iasă la lumină, fiindcă o perioadă a fost ascunsă undeva într-un pod, mai ales atunci când se întetise prigoana comuniștilor asupra celor care mărturiseau credința ortodoxă (vorbit de sfârșitul anilor 50). Icoana a fost apoi pusă în Biserică și până în anul 2000 nu s-a știut și nici nu s-ar fi bănuțit măcar că ar fi pictată de Părintele Arsenie Boca.

Cele trei confirmări

Cei mai în vârstă dintre sătenii din Chichiș mărturisesc faptul că atunci când icoana a fost adusă pentru prima dată, avea o lumină și o strălucire care nu se putea explica. Tot de la oamenii mai în vârstă am aflat că aici a slujit în anii 50', Preotul Glodeanu, un apropiat al Părintelui Arsenie Boca, care a făcut închisoare la Sibiu, pătimind pentru că nu a vrut să se lepede de credința ortodoxă. Există astfel un argument puternic în favoarea faptului că Părintele Arsenie – care din mărturia sătenilor a venit de multe ori chiar să slujească alături de Părintele Glodeanu - este cel care a pictat și a dăruit acestei bisericii, extraordinara icoană „Maica Domnului cu Pruncul”.

Sătenii mai spun că a existat o intenție ca icoana să fie mutată atunci când s-au făcut lucrări de amenajare a bisericii noi, în vechea biserică cu hramul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”. Dar Dumnezeu parcă s-a împotrivit. Multe lucruri au fost mutate, dar de icoană nu s-au putut atinge. Altădată, după ce s-a arătat mai multor persoane că aceasta este o icoană autentică a Părintelui Arsenie Boca, trebuia ajustată rama, fiindcă nu încăpea în baldachinul în care era așezată în zilele noastre. După multă rugăciune icoana a fost dusă cu tot cu ramă la Brașov la un meșter lemnar, care de abia își ducea zilele de pe urma lucrului său. Iar după ce icoana a fost „primenită” de acesta, în zilele următoare a primit de lucru de nu mai făcea față.

Dar să revenim la istoria tulburătoare a acestei icoane. Descoperirea minunată a acestei opere de artă, care aparține tezaurului de pictură lăsat nouă moștenire de Părintele Arsenie Boca, a avut numeroase confirmări, dar atrag atenția trei dintre acestea. În 2001, o credincioasă în vârstă a venit la biserica din Chichiș cu misiune de la Părintele Arsenie Boca să înrămeze această icoană, având și banii pregătiți pentru asta. Femeia aceasta, care avusese un necaz mare în familie (decesul fiului său în munți, pe când se afla într-o excursie, chiar într-o zi de sărbătoare), a fost întărită în credință de Părintele Arsenie Boca pe care îl vizitase de multe ori, în timpul vieții Sfinției Sale. Era o adevărată fică duhovnicească a Părintelui, altfel nu s-ar fi învrednicit de viziunea „icoanei de la Chichiș”, care trebuia înrămată, fiind de fapt un scump odor al Bisericii.

Următoarea confirmare a venit în anul 2010, când la o adevărată sărbătoare a bisericii și a satului, împlinirea a 270 de ani de la ridicarea bisericii vechi, monument istoric, cu hramul Sfinții Apostoli Petru și Pavel, s-a ținut slujbă mare, arhierescă. Între credincioșii care au participat s-a aflat la vremea respectivă și Matei Schinteie un talentat iconar din Covasna. La această sărbătoare din 30 mai 2010 s-au sfințit și clopotele actualei biserici închinat Sfintei Treimi. ÎPS Ioan Sălăjan a slujit slujbă arhierescă, împreună cu un sobor de preoți; și Matei Schinteie, văzând icoana Maicii Domnului cu Pruncul în

biserică, a recunoscut imediat stilul Părintelui Arsenie Boca. Dl. Schinteie a scris un articol despre această descoperire minunată și așa s-a născut frumoasa poveste (adevărată epopee) a Icoanei „Maica Domnului cu Pruncul” de la Chichiș.

Cea de-a treia confirmare a venit după cum ne-a spus discret o femeie din sat: „Părintele nostru (Ioan Florin Gavrilă) a căzut bolnav, practic nu se mai putea mișca, risca să piardă și preoția. Când a avut o criză din aceasta s-a rugat Părintelui Arsenie și acesta a venit în viziune, într-o binecuvântată dimineață și i-a spus „Scoală, mă!”. Glasul l-a auzit clar astfel că mai întâi s-a speriat, dar apoi sesizând că toată durerea și toată boala dispăruseră l-a cuprins o bucurie fără margini.”

Dialog cu Părintele paroh

Cu greu am înjghebat și un dialog cu Părintele Ioan Florin Gavrilă, preotul paroh de la Chichiș, un om gospodăr, primitor, binevoitor și un păstor dedicat lucrării lui Hristos în lume și credincioșilor din sat, chiar până la sacrificiu, dar care are o reținere față de o anumită „reclamă” privind Biserica din Chichiș și icoana pictată de Părintele Arsenie Boca. „Eu pot să spun doar că am avut dintotdeauna o evlavie deosebită pentru Maica Domnului. Când am întâmpinat dificultăți – că nu e ușor să preiei o parohie, așa cum am luat-o eu la vremea respectivă, cu datorii mari – am făcut rugăciune către Maica Domnului și m-a ajutat. Am ajuns, de la câțiva credincioși care veneau la Sfânta Liturghie în urmă cu câțiva ani, ca acum să fie Biserica neîncăpătoare. Despre icoană pot să vă spun câte ceva, mă feresc însă din teamă față de Dumnezeu și din respect față de Părintele, să rostesc ceva despre o așa mare personalitate cum a fost Părintele Arsenie Boca. Subliniez că Măicuța Domnului ne-a dat ajutor în multe dintre lucrările care s-au făcut aici prin oameni pe care nu i-am cunoscut în viața mea și care veneau de foarte departe. Că i-a trimis Maica Domnului, că i-a trimis Părintele Arsenie, eu am dat slavă lui Dumnezeu pentru toate și mă bucur că am împlinit lucrarea, să avem o așa frumoasă „Casă a lui Dumnezeu” aici la Chichiș. Biserica din Chichiș are ceva, creștinii vin la slujbă și nu mai vor să plece. În această biserică simți mereu o bucurie care e greu de explicat. Mai am și eu gânduri și griji, dar din biserică, după slujbă, ies întotdeauna zâmbind. Am observat că așa se întâmplă cu mulți dintre credincioși. Revenind la icoana „Maica Domnului cu Pruncul” pot să vă spun doar atât. Deși am avut confirmarea că o astfel de icoană atât de rară, există la noi în Biserică, eu am tratat lucrurile cu mare discreție, am păstrat tăcerea din 2001 până în 2010, așa am simțit că este bine. Nu am vrut din asta să fac „un caz”. Ortodoxia este ceva sfânt, nu este un spectacol. Firește că așa cum este mass-media astăzi, și cum se duce zvonul ca vântul, „lacătul discreției” a fost spart. Adevărul iese oricum la iveală, se separă ca uleiul de apă. Iar adevărul acesta este - Icoana este de valoare inestimabilă și lucruri și fapte minunate se leagă de ea. Eu înțeleg descoperirea ei minunată și toate minunile din jurul ei, ca ceva ce înseamnă întărirea în mod paradoxal a ortodoxismului în această zonă în care românii sunt minoritari. Suntem cumva „inima țării” și atunci cu ajutor de la Maicii Domnului prin întărirea Ortodoxiei, această inimă trebuie să bată”

M-am despărțit de Părintele Ioan Florin Gavrilă și de Biserica din Chichiș cu o bucurie imensă în suflet, semn că pașii mei de nevrednic pelerin au fost însoțiți de cel care m-a chemat dintru început acolo, de Părintele, de „Proorocul de foc al neamului românesc”, care a pictat cuvinte dumnezeiești în sufletul a sute de mii de credincioși din această țară, de Părintele nostru drag - Arsenie Boca.

A consemnat Prof. Șerban Cristian

ICOANA - FEREASTRĂ CĂTRE CER

Una dintre definițiile cele mai frumoase care i se atribuie unei icoane este aceasta: icoana – fereastră către cer. Trebuie subliniat că în concepție ortodoxă, icoana nu este un obiect de idolatrie, ci este un mijloc de comunicare cu persoana sfântă reprezentată în ea. Deci icoana nu este un idol, ci chiar o fereastră către cele sfinte, către Împărăția de Sus. Sărutul care se dă icoanei, închinările și metaniile nu se fac în fața vopselurilor sau ramelor de lemn, ci în fața sfinților care merită cinstire sau preacinstire.

Preacinstire, de exemplu, acordăm Maicii Domnului și implicit tuturor icoanelor în care Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este reprezentată, deoarece Maica Domnului este „mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii” (Axion), prin curățenia sa spirituală fără egal. De reținut că sfinților și icoanelor le datorăm cinstire, în vreme ce dragostea și adorația noastră trebuie să fie îndreptate spre Tatăl ceresc. Ortodoxia are astfel o linie de demarcație clară între cinstire și adorație, pentru a nu se confunda iubirea de sfinți cu idolatria.

De asemenea, rugăciunile care se fac în fața icoanelor sunt parte din vorbirea omului cu Dumnezeu și cu sfinții săi. De aceea, spunem că icoana ne facilitează accesul la cele sfinte. La fel cum deschidem o fereastră ca să aducem aer curat într-o încăpere, la fel deschizându-ne sufletul în fața unui sfânt dintr-o icoană aducem în viața noastră mai multă credință, mai multă pace, aerul bine înmiresmat al Duhului Sfânt.

Dumnezeu Însuși a zugrăvit o primă icoană, când L-a trimis în lume pe Fiul Său, descoperindu-ne chipul Său în Persoana Domnului Iisus. Iisus este așadar o Icoană vie, „Ușă”,

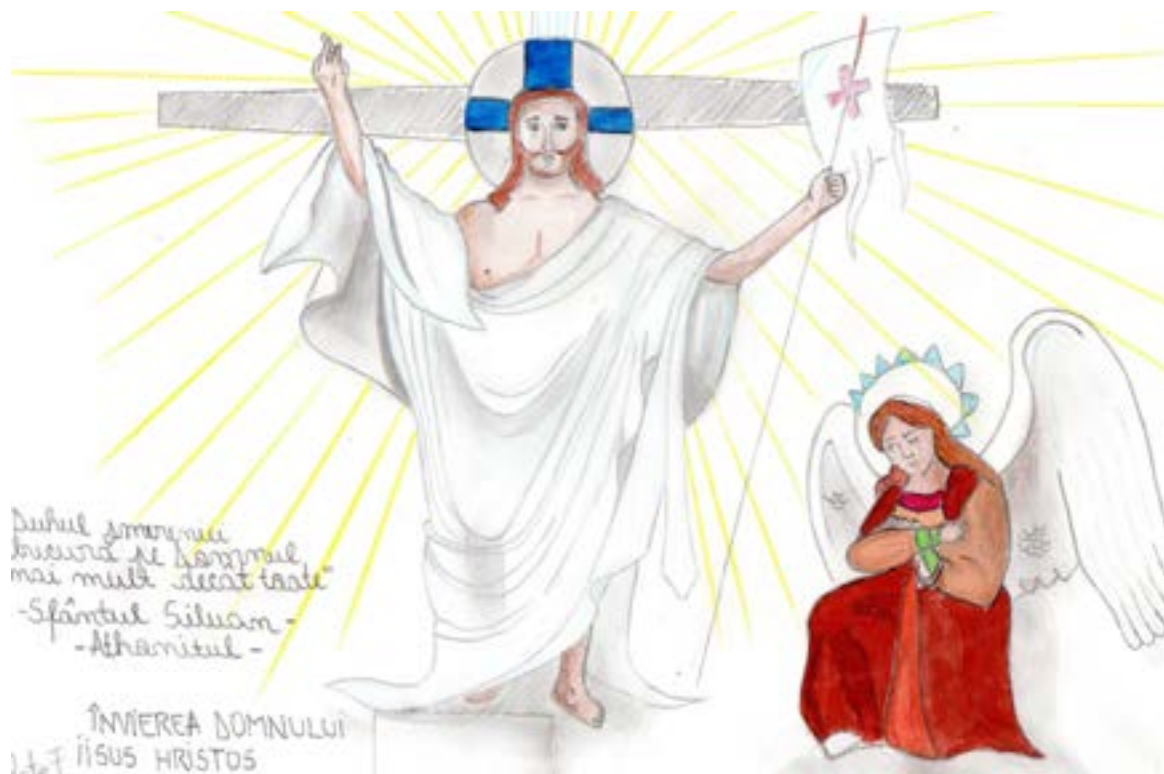
așa cum S-a autointitulat (Ioan 10,9), Fereastră noastră către Împărăția cerească. În zilele Patimilor, Domnul Iisus a lăsat omenirii o icoană nepictată de mână, chipul Său așternându-se pe Mahrama Veronicăi. Veronica este credincioasa care, asistând la procesiunea de dinaintea răstignirii Domnului, a dorit, plină de milă și iubire, să-I șteargă Acestuia, de pe față, sângele și sudoarea. Ceva mai târziu, dar tot în secolul I, au apărut și primele icoane pictate. Din Sfânta Tradiție se cunoaște că Sfântul Apostol Luca a fost și pictor. Prin urmare, icoanele au o vechime de două mii de ani.

Icoana ca fereastră către cele cerești este așadar cea care ne ajută să ne împărtășim din sfințenia celor reprezentați în ea, este cea care astâmpără setea milenară a omului de a-L vedea pe Dumnezeu.

Icoană pe sticlă - Berechet Erika,
clasa a IV-a

Cristian Șerban

Desen de Rate Florin, clasa a VIII-a B

Desen de Tănăsescu Delia,
clasa I-a B

Planșă colorată de Văcaru
Evelina, clasa a II-a B

Desen de
Nicolae Adelina
Andreea, clasa
a V-a B

Desen de Radu Melania, clasa a VIII-a B

Desen de Stan Karla,
clasa a III-a A

Desen de Ivan Ana
Ștefania, clasa I-a B

Desen de Gero Alexandru,
clasa a II-a B

NICOLAE GRIGORESCU – SCURTE REPERE BIOGRAFICE

☞ Pe 15 mai se împlinesc 179 de ani de la nașterea marelui pictor, primul dintre fondatorii picturii române moderne, Nicolae Grigorescu.

☞ S-a născut în anul 1838, în Pitaru, județul Dâmbovița. După o timpurie ucenicie, în atelierul pictorului ceh Anton Chladek, la București, execută icoane pentru bisericile din Băicoi și Căldărușani și picturi murale pentru biserica Zamfira și Agapia. La intervenția lui Mihail Kogălniceanu, pe care îl întâlnește la Agapia, artistul primește o bursă de la Ministerul Moldovei pentru a studia la Școala de Belle-Arte din Paris. Aici frecventează atelierul lui Sebastien Cornu, unde este coleg cu Renoir. În cursul verilor lucrează la Barbizon. Face călătorii de studii în Italia (Roma, Napoli, Pompei), Grecia și la Viena.

☞ „Cu Nicolae Grigorescu începe pictura românească modernă. El aduce suflul revoluționar al școlii de la Barbizon și gustul pentru studiul naturii dincolo de zidurile Academiei și atelierului.” (Corneliu Baba-G. Oprescu, *Nicolae Grigorescu, maturitatea și ultimii ani*, București, 1970).

☞ Nicolae Grigorescu se stinge din viață la 21 iulie 1907 la Câmpina, așadar anul acesta se împlinesc 110 ani de la trecerea sa la cele veșnice.

TÂNĂRUL GRIGORESCU LA MĂNĂSTIREA ZAMFIRA

Pe DN1 A între Ploiești și Văleni, adică pe Drumul Vinului, la 15 kilometri de Ploiești se află Sfânta Mănăstire Zamfira, o bijuterie între locurile de popas duhovnicesc, dar și un așezământ care poartă amprenta unei arte arhitecturale de excepție sau a picturii realizate aici de Nicolae Grigorescu.

Mulți credincioși cred ca trebuie să te duci la Muntele Athos sau în Țara Sfântă pentru a vedea frumusețile lui Dumnezeu. Mănăstirea prahoveană Zamfira infirmă aceste lucruri prin aceea că dezvăluie frumusețea locurilor de lângă noi, locuri pe care adeseori prinși de freacă a vieții cotidiene tindem să le ignorăm. Zamfira e un loc de liniște, un rai al florilor, un loc în care sufletul se simte în largul lui. Alături de Maica Fevronia am descoperit aici povestea picturii atât de originale și un pasaj tutlburător din viața uriașului talent Nicolae Grigorescu.

Pictura de interior a bisericii mari trebuia executată de Gheorghe Tăttărescu. Tăttărescu era un artist la fel de cunoscut în epocă. El a fost solicitat între timp să picteze la Mănăstirea Ghighiu și i-a încredințat pictura de la Zamfira tânărului Nicolae Grigorescu, care avea doar 18 ani. Cei doi mari pictori aveau o înțelegere între ei ca tânărul să picteze tot, dar să lase la urmă fețele sfinților pentru a fi completate de maestru (adică de Tăttărescu). Venind de la Ghighiu pictorul mai în vârstă a fost atât de puternic impresionat de pictura tânărului, încât i-a încredințat întreaga lucrare.

Pictura poate fi considerată unicat, pentru că ea este singura executată în „frescă” de Nicolae Grigorescu. Atât pictura murală cât și icoanele iconostasului au fost executate într-un timp foarte scurt, de numai un an și două luni (între 16 iulie 1856 - data încheierii contractului și 8 septembrie 1857 - data sfințirii bisericii).

Cristian Ș.

Coordonator: Prof. Tocitu Florian

2017 - ANUL OMAGIAL AL APĂRĂTORILOR ORTODOXIEI ÎN TIMPUL COMUNISMULUI

9 martie – Ziua Deținuților Politici Anticomuniști din perioada 1944-1989

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2017 drept An comemorativ al Patriarhului Justinian și al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului. Totodată, Parlamentul României a adoptat Legea nr. 247/2011 pentru declararea zilei de 9 martie Ziua Deținuților Politici Anticomuniști din perioada 1944-1989, publicată în Monitorul Oficial Partea I, nr. 864, din 8 decembrie 2011, precizând că data de pomenire a celor care au decedat ca luptători împotriva comunismului să fie 9 martie a fiecărui an, ziua pomenirii celor 40 de mucenici. Astfel, Patriarhia Română a transmis Centrelor eparhiale îndemnul de a săvârși în această zi slujbe de pomenire a celor care au pățimit în timpul regimului comunist ateu, apărând credința în Dumnezeu și demnitatea poporului român.

MINUNILE SFINȚILOR DE LA AIUD

Sfinții din Aiud nu dorm

Părintele Augustin de la Aiud spunea: „Mai ales noi, preoții, suntem datori să facem cunoscută credincioșilor jertfa mucenicilor noștri. Propovăduirea sfințeniei acestor martiri ne va întări în credință și ne va ajuta foarte mult la mântuirea sufletelor noastre.” Materialul care urmează este important întrucât este chiar o mărturie a părintelui Augustin de la Aiud, care a auzit multe dintre minunile noilor mucenici. El strânge material pentru a realiza o carte despre aceste minuni...

☞ Un părinte din Cluj, care avea probleme foarte mari în parohie cu privire la o bucată de teren care aparținea bisericii, i-a dat în judecată pe cei care au luat acest teren. Și mulți ani de zile s-a tot judecat și nu și-a rezolvat această problemă. Dar, venind la Aiud, i-am dăruit un femur din osuarul de la Aiud. L-a primit cu lacrimi în ochi și s-a bucurat foarte mult și, când l-a dus la biserică, a ținut mult să-i spună sfântul care îi este numele. I-a pus pe toți cei din parohie să se roage, au făcut slujbe speciale pentru acest sfânt, și sfântul le-a spus că îl cheamă Gheorghe. Asta a fost o bucurie foarte mare pentru el (pentru părinte - n.n.), pentru că și pe el îl cheamă tot Gheorghe. Și, după ce i s-a descoperit și numele, nu a mai durat mult și după câteva zile i s-a rezolvat și problema aceasta juridică legată de acel pământ.

Soția acestui părinte nu putea rămâne însărcinată de patru ani de zile. Și le-am dat ulei din candela sfinților, spunându-le să ia câte trei picături după anaforă și după aghiazmă. Așa au și făcut, și aceasta a rămas însărcinată. Tot acestei femei i-a crescut, la un moment dat, la piept, un chist exterior cam de vreo 4 mm și mi-a spus că s-a dat cu untdelemn de la sfinți dimineața și până seara nu mai avea nimic.

☞ O altă fată din Cluj a venit cu un grup din oraș și s-a închinat la sfinți, s-a închinat la icoana Maicii Domnului și i-a cerut voie maicii care era la osuar să i se îngăduie să se dea cu puțin untdelemn la cap, unde avea un chist. A făcut acest lucru și a revenit după o perioadă, spunând că după patru zile, când s-a pieptănat, nu mai avea nicio problemă la cap. Și i-a arătat maicii, căreia i-a cerut să-i dea voie să ia untdelemn, locul unde a fost chistul la cap; fusese destul

de mare. Se vedea în acel loc acum ca un punct alb și ca o arsură. Tot așa, niște maici cu dureri foarte mari de cap s-au dat cu acest untdelemn din candela sfinților și li s-au oprit pe loc durerile.

☞ O familie din Pitești, soț și soție, tineri, erau foarte întristați că nu puteau avea un copil și se gândeau să abordeze o viață de familie mai austeră, să încerce să trăiască în curăție unul cu celălalt. Eu le-am vorbit despre sfinți și despre uleiul din candela sfinților și le-am dat să ia împreună acel untdelemn. Soția avea un virus în organism care, dacă ea ar fi rămas însărcinată, ar fi provocat multe complicații fătului, acest lucru contribuind și el foarte mult la stările lor de deznădejde. Dar, prin minune dumnezeiască, ea a rămas însărcinată și, după ultima analiză medicală, a constatat că virusul dispăruse din organism.

☞ Un părinte din Satu Mare a primit binecuvântare de la Preasfințitul Justinian de a aduce sfinte moaște de la Aiud la biserică și să le păstreze în sfântul altar. Și mi-a spus că, până să aducă sfintele moaște, în parohie erau totdeauna neînțelegeri și tensiuni între credincioși. Dar, de când au venit sfintele moaște, s-a așternut pace și liniște peste tot. Un alt lucru extraordinar pe care l-a spus părintele a fost că au început să vină oameni care până atunci nu cercetaseră deloc biserica. Pur și simplu se vedea că erau parcă chemați și aduși în biserică de o forță nevăzută, de harul lui Dumnezeu, și voiau să caute ceva în biserică respectivă. Și părintele, văzându-i așa porniți, le-a spus despre sfinții de la Aiud - la care s-au închinat cu multă evlavie și cu lacrimi în ochi. Și, mai mult, părintele, având și ceva construcții de făcut, a început să primească donații datorită acestui har pe care îl au sfinții și datorită liniștii pe care o primesc oamenii atunci când se închină la aceste sfinte moaște.

☞ O fică duhovnicească din Aiud, având mari probleme cu sarcina din cauza unei infecții urinare de care nu a scăpat cu niciun medicament, s-a închinat la sfintele moaște, a luat din untdelemnul sfinților și, înainte de naștere cu vreo patru luni de zile, după ce a repetat analizele, medicii i-au spus că nu mai are deloc acea infecție urinară.

☞ Un călugăr român din obștea mănăstirii Sfântul Sava, din Ierusalim, mi-a relatat o întâmplare minunată. Într-una din zile, starețul se ducea, după obicei, să se închine la sfintele moaște din osuarul mănăstirii, care cuprinde părticele dintr-o mulțime de sfinți mari, printre care și sfinte moaște de la Aiud, pe care părintele stareț le ținea cu multă evlavie. Și, în ziua aceea, când a intrat, o mireasmă puternică l-a învăluit deodată. Și a căutat la toate moaștele să vadă de unde vine mireasma și, spre surprinderea și bucuria lui, a văzut că mireasma venea de la sfinții de

la Aiud. A chemat toată obștea să se închine și mare i-a fost mirarea când a aflat că românii nu și-au canonizat martirii și zac aruncați în gropile Aiudului.

De aceea îi îndemn pe toți credincioșii să se închine și să îi cinstească pe acești mari martiri ai noștri, pentru că, așa cum spune părintele Justin, numai rugăciunile lor ne mai pot scăpa neamul din căderea generală de azi.

(din volumul „Mărturisitorii” de Criprian Voicilă, Editura Lucman, București, 2010)

Preot Profesor Dr. Dumitru Stăniloae

➡ Licențiat în Litere la București, doctorand la Cernăuți, cercetător minuțios la Constantinopol, Paris și Berlin al operei Sfântului Grigorie Palama, rector al Academiei Teologice din Sibiu și profesor la Catedra de Ascetică și Mistică a Facultății de Teologie din București, traducător al celor douăsprezece volume ale „Filocaliei” în limba română, Părintele Stăniloae a fost – dincolo de toate acestea sau, poate, tocmai datorită lor – un om de o mare gingășie sufletească, senin și cald, un dar al lui Dumnezeu pentru cei ce i-au stat în preajmă.

➡ Arestat în 1959 pentru participarea la întâlnirile „Rugului Aprins” de la Mănăstirea Antim, a fost condamnat de către comuniști la cinci ani de închisoare și trimis la Aiud, unde darurile sale sufletești i-au mângâiat pe întemnițați. Cei care au trecut pe acolo păstrează în amintire chipul blând al Părintelui, aureolat de sfințenie și har.

➡ Eliberat în 1963, Părintele și-a reluat cu aceeași dăruire lucrarea cărturărească, publicând, pe lângă volumele „Filocaliei”, amplul tratat de Teologie Dogmatică Ortodoxă, studii pe marginea operelor Sfinților Părinți și traduceri ale scrierilor acestora.

Valeriu Gafencu

Valeriu Gafencu s-a născut în 24 ianuarie 1921 în localitatea Sîngerei, județul Bălți, în Basarabia. Tatăl său, Vasile Gafencu, a fost deputat în Sfatul Țării, adunarea reprezentativă care a votat în 1918 Unirea cu România; după ocuparea Basarabiei de către bolșevici, în iunie 1940, a fost deportat în Siberia și a murit în scurt timp după aceea. Lui Valeriu îi revine așadar și sarcina de a se îngriji de restul familiei, mama și cele 2 surori ale sale.

➤ În toamna anului 1941, când a fost arestat și condamnat la 25 de ani de muncă silnică, Valeriu avea vârsta de 20 de ani,

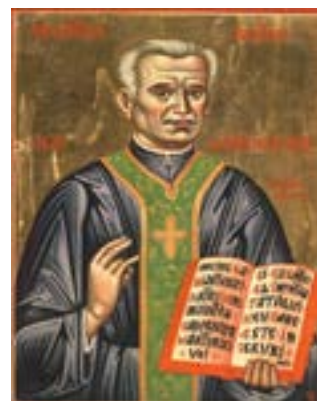
fiind student în anul al II-lea al Facultății de Drept și Filosofie din Iași. Din cauza torturilor și regimului bestial din temnițele comuniste, Valeriu a ajuns la sanatoriul - închisoare Tg. Ocna într-o stare gravă încât supraviețuirea sa timp de 2 ani (până la 18 februarie 1952) poate fi considerată drept o minune.

- În ultimul an, hemoptizia (scurpa sânge) îl transformase într-o „epavă” la prima vedere, căci lumina sfințeniei trecea dincolo de bietul trup în suferință și îi atingea pe ceilalți deținuți.
- Pe 2 februarie 1952, el și-a rugat camarazii să-i procure o lumânare și o cămașă albă, pe care să i le pregătească pentru ziua de 18 februarie a aceluiași an. A mai cerut ca o cruciuliță să-i fie pusă în gură, pe partea dreaptă, spre a fi recunoscut la o eventuală dezgropare.
- Și-a sacrificat, pentru Hristos și neam, tinerețea, profesia, familia, libertatea și viața.

Ioniță Mihaela, clasa a VI-a A

Ilie Lăcătușu

- Ilie Lăcătușu a fost un preot mărturisitor și deținut politic, al cărui trup a fost descoperit în anul 1998 neputrezit și răspândind bună mireasmă.

- Dorindu-și să devină preot, după absolvirea școlii din satul natal, s-a înscris la Seminarul Teologic „Sfântul Nicolae” din Râmnicu-Vâlcea, ale cărui cursuri le-a absolvit cu Diplomă de Virtute pentru aptitudini sufletești, care îl distinge dintre colegii săi. După absolvirea studiilor teologice, la data de 1 septembrie 1934, a fost hirotonit ca preot pe seama Parohiei Osica de Jos din Județul Olt.
- La data de 19 iulie 1952, preotul Ilie Lăcătușu este arestat, trimis și încadrat în colonia de muncă M.A.I. Galeșu până în octombrie 1952, când a fost încadrat în colonia de muncă M.A.I. Peninsula, unde a făcut parte din „Celebra brigadă a preoților”. După un an, în 1953, din cauza înrăutățirii stării de sănătate este mutat la închisoarea din Târgu-Ocna. Este eliberat la 26 aprilie 1954, revenind în slujba Bisericii la Parohia Buicești unde a slujit până la data de 1 iulie 1959, când a fost din nou arestat.
- Anii grei de închisoare i-au afectat foarte mult sănătatea și din acest motiv și-a petrecut sfârșitul vieții în spital. A fost înmormântat în cripta familiei din Cimetirul „Adormirea Maicii Domnului” din București.

Nicolae Andreea, clasa a VII-a A

Preot Ioan Bărdaș

➡ Ioan Bărdaș a fost un preot ortodox închis în mai multe închisori din România din motive politice.

➡ Era preot în Sâc, lângă Beliu, județul Arad, când într-o zi din anul 1948 un plutonier de jandarmi din Beliu îl anunța că se afla pe lista pentru arestare. Din acest motiv a plecat de acasă, urcând în Munții Codrului pentru trei ani, alături de învățătorul Aurel Leucuța și alți flăcăi. Îi aștepta pe americani.

☞ Trei ani mai târziu, prin trădare, părintele era arestat, iar în martie 1953, condamnat la 20 ani de muncă silnică pentru activitatea în mișcarea de rezistență „Horea, Cloșca și Crișan” și va cunoaște „calvarul” închisorilor de la Arad, Timișoara, Jilava, Gherla, Capul Midia și Aiud, unde va petrece zece ani.

Popescu Mara, clasa a VI-a A

Preot Vasile Pătrașcu

☞ S-a născut în orașul Bârlad, din români ortodocși din neam în neam. A urmat școala primară și liceul în orașul Bârlad, apoi Academia de „Înalte Studii Economice” din București.

☞ A fost arestat la 16 mai 1948 și condamnat la 15 ani de muncă silnică pentru „Organizare Subversivă” fiind încadrat, ca toți deținuții politici, la Legea nr. 209 „Uneltirea contra siguranței statului”.

☞ A trecut prin următoarele temnițe ale „Raiului Bolșevic”: Ministerul de Interne în 2 rânduri, Jilava în 5 rânduri, Uranus, Pitești, Gherla, Aiud în 3 rânduri, Alba Iulia, în Galați în mai multe rânduri, Codlea, Iași, Periprava, Bârlad în mai multe rânduri.

☞ Părintele Vasile era de o modestie, sensibilitate și bunătate sufletească, gata oricând să îi ajute pe cei la nevoie. Torturile îndelungate de la închisoarea de la Pitești nu au reușit să-i spele creierul, să-i otrăvească sufletul, să-l transforme într-un „reeducat” care să nege tot ce avea mai sfânt. Dimpotrivă, iadul de la Pitești l-a oțelit și l-a întărit în credință. Ca și altor „piteșteni”, nu-i plăcea să vorbească despre ce a pățimit acolo, dar în toate memoriile apărute, Părintele Vasile Pătrașcu este citat ca un „rezistent integru”, care nu a cedat, nu s-a plecat în fața Satanei.

☞ A trecut la cele veșnice la 23 septembrie 2006.

Enache Cosmin, clasa a VI-a A

Mitropolit Bartolomeu Anania

☞ Pe numele său de mirean Valeriu Anania, s-a născut în 1921, într-o familie săracă din comuna Glăvile, din județul Vâlcea.

☞ În 1935, Valeriu Anania s-a înscris într-o organizație legionară pentru tineret, iar în 1941 a fost arestat pentru că a participat la funeraliile unui comandant al Mișcării Legionare.

☞ Un an mai târziu s-a călugărit, iar în 1944 s-a înscris la Facultatea de Medicină din Cluj, de unde a fost exmatriculat în 1947, pentru că a condus o grevă studențească cu caracter anticomunist. Ulterior s-a înscris la Facultatea de Teologie din București;

☞ În 1958, Bartolomeu Anania a fost arestat din nou, fiind acuzat de activitate anticomunistă înainte de 23 august

1944. Comuniștii l-au condamnat la 25 de ani de închisoare.

☞ În 1964 a fost eliberat din închisoare, iar doi ani mai târziu a fost trimis de Biserica Română Ortodoxă în SUA, unde a susținut mai multe seminarii;

☞ În 1993, Bartolomeu Anania a fost ales arhiepiscop al Vadului, Feleacului și Clujului;

☞ În 2006, prelatul a fost ridicat la grad de mitropolit al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului.

☞ Mitropolitul Bartolomeu Anania s-a stins din viață la începutul anului 2011.

Aspazia Oțel Petrescu (scriitoare)

A fost închisă în crudele închisori comuniste, de când era studentă, din cauză că a aderat la Organizația de tineret a femeilor din Mișcarea Legionară, ajungând să primească 10 ani de schingiuri în închisori.

A dus o viață oarecum ușoară la închisoarea de la Mislea, având o oră destinată rugăciunii, una pentru învățarea limbilor străine și alta destinată lucrului în os. Dar, din păcate, nu același lucru se întâmpla la închisoarea din Miercurea Ciuc. Erau bătute la tălpi, fiind încătușate din orice motiv. Ele trebuiau să se înțeleagă prin alfabet secrete, create de acestea.

În scurt timp, după terminarea chinurilor din temnițe, Aspazia Oțel Petrescu a aflat că pedeapsa i-a fost prelungită cu 4 ani. Ea a refuzat să răspundă la o așa zisă anchetă, lucru care a trimis-o într-o încăpere ascunsă.

„Mi-au prins mâinile la spate în cătușe americane, care-mi intrau în carne la fiecare mișcare. Pe jos era ceva negru. Inițial am crezut că sunt smocuri de paie, dar apoi am realizat că erau șobolani. Unul dintre ei s-a urcat pe scări și m-a privit. Am avut nopți întregi coșmaruri cu el.” a susținut aceasta.

După cei 14 ani de chinuri în penitenciare, Aspazia Oțel Petrescu a putut să vadă iar lumina caldă a Soarelui.

Luchian Nasta, clasa a VI-a A

Lacrimi

Gonit din raiul lui, pesemne,
Un înger trist ni le-a adus,
Menirea lor în noi să-nsemne
Că-n lut mai zace-un strop de sus.

Radu Gyr

ARS POETICA

Osana

Cu fragede mlădițe te-ntâmpinăm, Iisuse.
Pierdusem firul tainei, lumina ni-l aduse,
Iar tu ne mirui visul și ni-l ridici ușor
Odată cu popasul întâiului cocor.

Cu mamele și pruncii ți-așternem flori pe cale.
Văzduhu-ntreg plutește pe fluier și cavale.
Prin vântul primăverii se mișcă, spic cu spic,
Zăvoiul viu și proaspăt de salcie și finic.

Și ne rugăm: la anul nu știm de vom mai fi,
Și-Ți fluturăm, Iisuse, o creangă de Florii;
Dar dă-ne ca, pe-acestea, azi crude, verzi și moi,
Să nu ți le mai frângem pe rănilile de joi!

(Valeriu Anania, „Poeme alese”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1998)

„PAȘI SPRE ÎNVIERE” - ACTIVITĂȚI ÎN 2017 (semestrul al II-lea)

SFINȚII ȘI COPIII - Concurs interdisciplinar

Elevii școlii „Radu Stanian” pasionați de disciplina Religie Ortodoxă și talentați la scris vor putea participa pe parcursul anului școlar 2016-2017 la concursul „Sfinții și copiii” – concurs interdisciplinar (religie ortodoxă – limbă română), care se va desfășura la inițiativa profesorilor de Religie – Florian Tocitu și Cristian Șerban. Probele de concurs sunt structurate astfel încât să corespundă tematicii: „Sfinții – Prietenii lui Dumnezeu și ocrotitorii copiilor”. Elevii participanți vor fi orientați spre lecturarea unor texte esențiale cu caracter religios, vor fi motivați să sublinieze importanța cinstirii sfinților prin sărbătorile închinatelor lor și vor redacta compuneri și eseuri care vor avea legătură și cu tematica: „2017 - Anul omagial al Sfințelor Icoane, al iconarilor și pictorilor bisericești”.

La concurs vor participa circa 50 elevi, iar premianții vor primi diplome și cărți.

EXPOZIȚIA: „ICOANA - FEREASTRĂ CĂTRE CER”

Elevii școlii „Radu Stanian” vor avea o săptămână plină de activități interesante între 27 și 31 martie, atunci când se desfășoară programul „Școala Altfel”. La inițiativa profesorilor de Religie - Florian Tocitu și Cristian Șerban, elevii clasei a IV - a vor amenaja un spațiu destinat expoziției „Icoana – fereastră către cer”.

Elevii care vor realiza cele mai frumoase desene religioase și icoane vor fi premiați de către un reprezentant al Editurii Cristimpuri, din Ploiești.

Cu adevărat, înainte de a ajunge prin carte, prin cuvintele Sfintelor Evanghelii, credința a ajuns la omul de rând prin icoană.

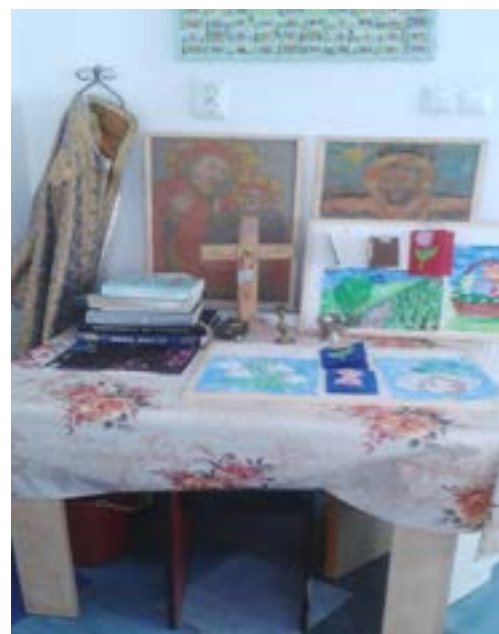
Icoană pe sticlă - Șerban Alexandru, 5 ani

DARURI DE SUFLET PENTRU VALEA PLOPULUI

Valea Plopului este satul și locul în care Părintele Nicolae Tanase, sprijinit de membrii familiei sale, desfășoară o misiune socială unică în România prin amploarea sa. Părintele salvează viețile copiilor abandonati sau orfani, salvează suflete de mamă și le dăruiește un trai decent suteilor de copii necăjiți, precum și altor nevoiași.

În perioada Postului Mare, elevii școlii „Radu Stanian” sunt invitați să participe la o acțiune care vizează colectarea de jucării, cărți, haine și rechizite pe care le vor dona ulterior copiilor defavorizați din așezământul pentru copii din Valea Screezii. O delegație formată din profesori, părinți și elevi va vizita așezământul de copii din Valea Screezii în săptămâna denumită generic: „Școala Altfel”.

Orice mic dar pe care îl face un om, poate reprezenta mai mult decât un sprijin material sau moral, fiindcă este o revărsare a iubirii pe care am învățat-o de la Domnul Iisus Hristos.

CONCURSUL „SFINȚII ȘI COPII”

ICOANA - FEREASTRĂ CĂTRE CER

LANSARE DE CARTE: „COMOARA DIN GRĂDINĂ”

Tot în cadrul programului „Școala Altfel”, elevii de clasa a III -a din Școala „Radu Stanian” sunt invitați să participe la lansarea cărții ortodoxe „Comoara din grădină” de Cristian Șerban. Autorul le va vorbi copiilor despre comorile de înțelepciune și marile noime ce se ascund în cuvintele de odinioară ale Sfinților Părinți.

Ațiunea este programată în data de 29 martie, la ora 9,00 și se va încheia cu vizionarea filmului de animație religios „Comoara din grădină”, o realizare aproape unică în peisajul publicistic ortodox.

ORA DE RELIGIE

Enunț: Numiți trei lucruri pe care ar trebui să le facă un iconar înainte de a picta o persoană sfântă.

Prima dată trebuie să se roage, după aceea să-și liniștească sufletul și ultima dată să se concentreze la desen. (Neagu Bianca, clasa a III-a B)

Înainte de a picta o icoană, o persoană sfântă, trebuie să ne curățăm sufletul, spovedindu-ne, ținând post, făcând fapte bune și rugându-ne. (Bratu Bianca Gabriela, clasa a IV-a A)

Să se pregătească pentru pictură. Să-L întrebe pe Dumnezeu dacă îl ajută la pictat. Să se roage pentru a fi cât mai bun la pictură. (Enică Eugen, clasa a IV-a A)

Eu cred că cele mai importante trei lucruri pe care ar trebui să le faci înainte de a picta o icoană sunt: să te rogi, să ai inspirație și să fii atent la acel lucru. (Tudor Florin, clasa a III-a A)

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, apără-ne de rele. Revarsă bunătatea și mila Ta asupra noastră. Dăruiește-ne gânduri bune, sănătate și înțelepciune. Apără-mă pe mine și pe toți cei dragi ai mei. Apără și țara noastră.

Stănică Andreea Nectaria, clasa a IV-a

Doamne Iisuse, îți mulțumesc că ai grijă de noi și că nu ne lași la greu. Tu ne iubești și ne ocrotești iar noi ne rugăm la Tine să ne ajuți mereu.

Ifrim Teodora, clasa a IV-a

Desen de Nica Ana-Maria, clasa a III-a A

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase
Îți mulțumesc pentru:
Viața pe care mi-ai dat-o
Pentru părinții mei
Pentru că suntem sănătoși
Îți mulțumesc pentru
Minunățiile naturii
Pe care Tu, toate le-ai creat
Îți mulțumesc și pentru că
În marea Ta bunătate pentru noi
Jertfă te-ai dat
Amin!

Nicolescu Gavriil, clasa a IV-a A

Icoană de Neicu Maria,
clasa a III-a B

Desen de Matei Iulian, clasa a II-a B

Desen de Ionescu Teodora, clasa a III-a A

PARTENERIAT CU BISERICA SFÂNTA ECATERINA - PLOIEȘTI

Așa cum Mântuitorul a fost Modelul desăvârșit de înțelepciune, bunătate, frumos și iubire, noi creștinii, trebuie să urmăm acest Model începând de la o vârstă cât mai fragedă, prin educația religioasă, pentru a-l face pe copil să ajungă la aceste valori esențiale ale umanității. Educația religioasă a copiilor trebuie și poate fi continuată în cadrul orelor de religie, dar și în cadrul activităților extracurriculare în parteneriat cu Biserica.

Încă din 2005 Biserica Sfânta Ecaterina Ploiești a încheiat un parteneriat cu Școala Gimnazială „Radu Stanian” Ploiești, reactualizat în 2015 sub titulatura „Hristos Împărtășit copiilor”, în cadrul căruia, prin strânsa colaborare cu d-l Profesor de religie Tocitu Florian, am susținut lecții demonstrative în Sfânta Biserică, dar mai ales în apropierea Sărbătorilor Nașterii Domnului și Sărbătorilor Învierii Domnului, elevii școlii, într-un număr foarte mare, au venit pentru a primi Sfânta Împărtășanie, prilej cu care, cu ajutorul unor sponsorizări, am reușit să le oferim câte o mică atenție fiecăruia dintre ei.

Anul acesta, în Vinerea Mare, după cum am stabilit, elevii școlii sunt așteptați de dimineață să primească Sfânta Împărtășanie și la prânz la scoaterea în mijlocul Bisericii a Sfântului Epitaf.

Preot Paroh Alexandru Niculescu

Importanța postului în viața creștinilor

- Postul creștinesc este înfrânarea, pentru o vreme, de la mâncărurile de dulce: lapte, carne, brânză, ouă și derivate ale acestora, precum și de la băuturi, în scopul întăririi puterilor sufletești peste înclinările spre rău ale trupului.
- Originea postului creștin se află în rai prin porunca dată de Dumnezeu primilor oameni de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Mântuitorul a postit iar exemplul Său a fost urmat de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți.
- Creștinismul a dat postului o importanță majoră integrându-l vieții spirituale în războiul nevăzut, în lupta cu puterile întinericului și cu patimile: «Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post».
- Adevăratul post, spun Sfinții Părinți ai Bisericii, constă nu numai în abținerea de la mâncare și băutură căci astfel s-ar numi regim și nu post, ci și înfrânarea de la «toate cele lumești și de la toate poftele cele rele, pentru ca să poată creștinul să își facă rugăciunea lui mai cu înlesnire și să îi fie milostiv Dumnezeu. Încă și pentru a ucide poftele trupului și a primi harul lui Dumnezeu...».

Fă stomacul mic, limba tăcută, păstrează mintea limpede lepădând alcoolul, și inima curată, blândă și smerită.

- În acest sens **Sf. Ioan Gură de Aur** spune în a III-a cuvântare către antiohieni: «*Postiți? Arătați-mi-o prin fapte. Cum? De vedeți un sărac, aveți milă de el; un dușman împăcați-vă cu el; un prieten înconjurat de nume bun, nu-l invidiați; o femeie frumoasă, întoarceți capul. Nu numai gura și stomacul vostru să postească, ci și ochiul, și urechile, și picioarele, și mâinile voastre, și toate măduarele trupului vostru. Mâinile voastre să postească rămânând curate și de la hrăpire și de la lăcomie. Picioarele, nealergând la priveriști urâte și în calea păcătoșilor. Ochii, neprivind cu ispitire frumusețile străine... Gura trebuie să postească de sudalme și de alte vorbiri rușinoase*». Iar **Sf. Vasile cel Mare** zice: «*Dacă toată lumea ar posti n-ar mai fi războaie, nedreptăți și desfrânări. Fă stomacul mic, limba tăcută, păstrează mintea limpede lepădând alcoolul, și inima curată, blândă și smerită! Iată postul!*»

Dragomir Ionuț, clasa a VII-a A

Icoană pe sticlă realizată de Stan Cristina,
clasa a II-a A

Desen de Neacșu Emma, clasa a III-a A

Desen de Iliescu Alexandra,
clasa a III-a A

Desen de Dinu Cristina,
clasa a III-a A

ECHIPA DE REDACȚIE:

Prof. Tocitu Florian - coordonator revistă

Prof. Șerban Cristian - redactor

COLABORATORI:

Preoteasa Camelia Iordache

Preot Paroh Alexandru Niculescu

Șerban Claudia – tehnoredactor

Elevii:

Lișiță Andrei, cls. a III a A

Văcaru Evelina, cls. a II a B

Radu Alexia, cls. Pregătitoare A

Șerban Catrinel Maria, cls. a IV a

Drăgoi Rareș, cls. a VII a A

Miclea Sebastian, cls. a VII a A

Butnaru Alexia, cls. a IV a

Ion Alexandru, cls. a IV a

Berechet Erika, cls. a IV a

Rate Florin, cls. a VIII a B

Tănăsescu Delia, cls. a I B

Nicolae Adelina Andreea, cls. a V B

Radu Melania, cls. a VIII B

Stan Karla, cls. a III A

Ivan Ana Ștefania, cls. a I B

Geroc Alexandru, cls. a II B

Ioniță Mihaela, cls. a VI A

Nicolae Andreea, cls. a VII A

Popescu Mara, cls. a VI A

Enache Cosmin, cls. a VI A

Luchian Nasta, cls. a VI A

Stănică Andreea Nectaria, cls. a IV a

Ifrim Teodora, cls. a IV a

Nica Ana Maria, cls. a III A

Neicu Ana Maria, cls. a III B

Neagu Bianca, cls. a III B

Bratu Bianca Gabriela, cls. a IV a

Enică Eugen, cls. a IV a

Tudor Florin, cls. a III A

Nicolescu Gavriil, cls. a IV a

Matei Iulian, cls. a II B

Ionescu Teodora, cls. a III A

Stan Cristina, cls. a II A

Neacșu Emma, cls. a III A

Iliescu Alexandra, cls. a III A

Dinu Cristina, cls. a III A

Dragomir Ionuț, cls. a VII A

Director: Banciu Ion

